

ΜΠΡΑΝΤΛΕΪ ΤΣ. ΜΠΕΡΚΕΝΦΕΛΝΤ

Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Για πρώτη φορά στο φως
οι λεπτομέρειες για το πώς διέρρηξα
τη μυστικότητα των ελβετικών τραπεζών

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΜΑΝΟΣ ΤΖΙΡΙΤΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ: Αποδιοπομπαίος.....	13
ΜΕΡΟΣ Α΄	
1. Το βάπτισμα του πυρός	33
2. Η σφαγή της Βοστόνης.....	43
3. Η άλωση του κάστρου	68
4. Σπορ αυτοκίνητα, μοντέλα και γιοι, ω, ναι!.....	96
ΜΕΡΟΣ Β΄	
5. Όσα φέρνει η Βέρνη	125
6. Αντεπίθεση	152
7. Ταρατούλα.....	174
8. Η μεξικάνικη παγίδα	201
9. Τεντωμένο σχοινί.....	229
ΜΕΡΟΣ Γ΄	
10. Κυνηγημένος	259
11. Η ζώνη του λυκόφωτος	276
12. Τυφώνας	307
13. Αποδιοπομπαίος τράγος	330
14. Κέντρο Πικνίκ	350
15. Πλούσιος και φτωχός	378
Ευχαριστίες	385
Παραρτήματα	391

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αποδιοπομπαίος

Φοβάμαι ότι οι ξένοι τραπεζίτες με την πανουργία και τα δαιμόνια τεχνάσματά τους θα ελέγξουν πλήρως τον υπεράφθονο πλούτο της Αμερικής και θα τον χρησιμοποιήσουν για να διαφθείρουν συστηματικά τον πολιτισμό.

Όττο φον Μπίσμαρκ, Γερμανός καγκελάριος

8 Ιανουαρίου 2010
Μάινερσβιλ, Πενσυλβάνια

ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ σε φυλακές είναι πάντα ατελείωτοι.

Δεν υπάρχουν έξοδοι, δεν μπορείς να κόψεις δρόμο για να συντομεύσεις το ταξίδι και να αμβλύνεις τον πόνο της αναμονής. Όλοι αυτοί οι δρόμοι είναι στρωμένοι πάνω σε αποφάσεις, γεμάτοι απότομες στροφές και χαμένες λεωφόρους. Αυτό το τελευταίο τμήμα του ταξιδιού μπορεί να είναι μια σύντομη διαδρομή κατευθείαν από το δικαστήριο ή ένα εξάωρο ταξίδι μέσα σε ένα καπνισμένο από τα καυσαέρια λεωφορείο της φυλακής, αλλά είναι πάντα το τμήμα για μια ζωή που έχει βυθιστεί στην τρέλα, και τελειώνει πάντα με τον ίδιο τρόπο.

Σε εμένα, ο δρόμος που οδηγούσε στο Ομοσπονδιακό Σωφρονιστικό Κατάστημα του Σκούλκιλ έμοιαζε κυριολεκτικά ατελείωτος εκείνο το παγωμένο πρωινό Παρασκευής. Η απόσταση από το ξενοδοχείο μου στο Σκράντον της Πενσυλβάνια ως την ασήμαντη κωμόπολη όπου βρισκόταν η φυλακή ήταν μία ώρα μόνο με το αυτοκίνητο, αλλά εμένα μου φάνηκε χρόνος. Μέσα στο Lexus έβλεπα τα χνώτα μου, και έξω το χιόνι έπεφτε σαν λευκό σεντόνι που το χτυπούσε ο αέρας, κάνοντας την άσφαλο γλιστερή και επικίνδυνη. Ήθελα να οδηγήσω εγώ, μια τελευταία διαδρομή πριν με κλείσουν μέσα, αλλά μου είχαν επιβάλει περιοριστικούς όρους, μου είχαν φορέσει «βραχιολάκι» ηλεκτρονικής επιτήρησης στον αστράγαλο και δεν είχα πια αυτοκίνητο. Έτσι, ο μεγάλος μου αδελφός, ο Νταγκ, που έχει ύψος σχεδόν 1,93, όπως κι εγώ, οδηγούσε μέσα στη θύελλα. Έκανα μερικά τελευταία τηλεφωνήματα σε φίλους από το αυτοκίνητο, αλλά την περισσότερη ώρα ταξιδεύαμε αμίλητοι, πηγαίνοντας σε ένα ραντεβού που και οι δυο μας θα προτιμούσαμε να αποφύγουμε.

Ήξερα ότι αυτό θα ήταν δύσκολο για τον Νταγκ, ίσως μάλιστα περισσότερο από ό,τι ήταν για εμένα. Ήταν τρομερά περήφανος για εμένα και γι' αυτό που είχα κάνει όταν έφερα στο φως τη μεγαλύτερη συνωμοσία τραπεζικής και φορολογικής απάτης στην Ιστορία, και ήταν έξαλλος με το Υπουργείο Δικαιοσύνης. Ο Νταγκ θεωρούσε ότι μου άξιζε το Μετάλλιο της Ελευθερίας, όχι αλυσίδες στα πόδια. Προσπάθησα να του πω ότι όλα θα πάνε καλά.

«Έλα, ρε μεγάλε, χαλάρωσε», είπα, κοιτάζοντας τις ασπρισμένες κλειδώσεις στα δάχτυλα των χεριών του που έσφιγγαν το τιμόνι. «Τρία χρόνια στη στενή τα βγάζω και στο ένα πόδι».

Αλλά ο Νταγκ δεν έτρωγε το παραμύθι μου. Ήταν εξοργισμένος, πικρόχολος και μνησικάκος. Και επειδή δεν υπάρχει λόγος να υποκρίνομαι το αντίθετο, το ίδιο ήμουν κι εγώ.

Εγκατέλειψα την προσπάθειά μου να το παίξω παλικάρι μόλις το αυτοκίνητο μπήκε σε μια μεγάλη στροφή που περνούσε μέσα από

ένα δάσος με χιονοσκέπαστα πεύκα. Οι τροχοί έχασαν ξαφνικά την πρόσφυσή τους και το αυτοκίνητο άρχισε να ολισθαίνει, αλλά ο Νταγκ το έλεγξε σαν να ήταν οδηγός της Φόρμουλα 1, χωρίς να κόψει ταχύτητα. Ήταν σκυμμένος πάνω απ' το τιμόνι, με τα μάτια καρφωμένα στο παρμπρίζ, όπου οι υαλοκαθαριστήρες δούλευαν στο φουλ, μαστιγώνοντας το χιόνι. Ο ήχος τους μου θύμιζε χρονό-μετρο συνδεδεμένο με ωρολογιακή βόμβα. Μπορεί να ακούγεται λίγο δραματικό, αλλά αυτό μου θύμιζε.

«Σιγά, αδερφέ». Άπλωσα το χέρι και έσφιξα τον ώμο του. «Δε βιάζομαι».

Ο Νταγκ χαμογέλασε, επιτέλους, αλλά το χαμόγελό του έμοιαζε περισσότερο με νεκρική γκριμάτσα, και μετά κλειστήκαμε πάλι στους εαυτούς μας.

Έχω ακούσει ότι στα πρόθυρα ενός βίαιου θανάτου ολόκληρη η ζωή σου περνάει σε μια στιγμή μπροστά απ' τα μάτια σου. Ευτυχώς, δε μου έχει συμβεί αυτό, αλλά μπορώ να πω ότι ξέρω από πρώτο χέρι πως στα πρόθυρα του εγκλεισμού σου στη φυλακή συμβαίνει ένα παρόμοιο φαινόμενο. Όμως η δική μου αναδρομή ήταν περισσότερο σαν ανίατη ασθένεια, κατά την εξέλιξη της οποίας είχα άπλετο χρόνο να αναπολήσω κάθε χαρά και λύπη, μαζί με όλες τις άψογες κινήσεις που είχα κάνει στη ζωή μου και δυο τρεις βλακώδεις γκάφες. Η ζωή μου δεν πέρασε μπροστά απ' τα μάτια μου σε μια στιγμή· ξετυλίχτηκε αργά, σαν παλιά ταινία σε σαραβαλιασμένη συσκευή προβολής.

Δε μετάνιωνα και δε μου αρέσει η μεμψιμοιρία. Αλλά υπήρχαν πράγματα που θα έκανα σίγουρα διαφορετικά. Για παράδειγμα, δε θα εμπιστευόμουν ποτέ τους εργοδότες μου στην ελβετική τράπεζα να καλύψουν τα νώτα μου, ενώ ήξερα κατά βάθος ότι δεν είχαν μέσα τους ιδιότητες όπως η ακεραιότητα. Και ασφαλώς δε θα απευθυνόμουν στο Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ, περιμένοντας να με προστατέψει, παραδίδοντας στις υπηρεσίες του τη μεγαλύτερη

πλεκτάνη φορολογικής απάτης στην Ιστορία. Ακόμη και στην ώριμη ηλικία των σαράντα τεσσάρων, εξακολουθούσα να εμπιστεύομαι το αμερικανικό σύστημα δικαιοσύνης. Τι να κάνουμε, γηράσκω αεί διδασκόμενος.

Αυτό που περισσότερο απασχολούσε το μυαλό μου καθώς ταξιδεύαμε ήταν τα πράγματα που θα έχανα: τον τρόπο ζωής που είχα φτύσει αίμα για να αποκτήσω, τους γονείς και τα αδέρφια μου, τους φίλους μου και τη βιβλιοθήκη μου. Ήξερα ότι μία ώρα αργότερα θα βρισκόμουν στη μέση μιας πολύ ζωηρής αντίθεσης: η Ντίσνεϊλαντ της ζωής μου μέχρι σήμερα και ο Πύργος του Λονδίνου από εδώ κι έπειτα.

Έγειρα πίσω και έκλεισα τα μάτια, αναπολώντας την ιλιγγιώδη αυτή περιπέτεια. Μόλις πριν από δύο χρόνια ζούσα μια ζωή που οι περισσότεροι άνθρωποι μπορούν μόνο να ονειρευτούν, και οι εικόνες, οι μυρωδιές και οι εντυπώσεις εκείνης της ζωής με πλημμύριζαν ξανά σαν ζεστό κύμα της Καραϊβικής.

Να 'μαι, λοιπόν, πίσω στη Γενεύη της Ελβετίας, χαλαρώνοντας στη βεράντα του πολυτελούς διαμερίσματός μου, που από τον τρίτο όροφο έβλεπε στη λεωφόρο Κουρ ντε Ριβ. Το πορσελάνινο φλιτζάνι με τον ζεστό εσπρέσο μου άχνιζε και οι πορτοκαλί σελίδες των *Financial Times* θρόιζαν στο πρωινό αεράκι. Ένα βουναλάκι φρέσκες φράουλες από την αγορά των παραγωγών που ήταν στην απέναντι πλευρά του δρόμου γυάλιζε πάνω στο μαρμάρινο τραπέζι μου και τα ελβετικά τραμ πηγαινοέρχονταν κάτω στον δρόμο, σαν τρενάκι που μόλις βγήκε από το χριστουγεννιάτικο πακέτο του. Τα Σάββατα η γεμάτη ζωή γειτονιά Ο-Βιβ όπου έμενα ήταν ήσυχη, τα καμπαρέ έκλειναν τα χαράματα, και μπορούσες να ακούσεις τους ήχους από τα πέταλα των αλόγων μιας άμαξας για τους τουρίστες πάνω στο λιθόστρωτο, κάπου πιο μακριά. Το φως του ήλιου λαμπύριζε στις χιονισμένες κορυφές των Ελβετικών Άλπεων και η τζαζ της Νταϊάνα Κραλ ερχόταν στα αυτιά μου μέσα από τις ανοιχτές ψηλές μπαλκονόπορτες.

Η εξωτική Βραζιλιάνα κοπέλα μου, η Ταϊς, ήταν ακόμη μέσα, κουζουρεύοντας πάνω σε έναν σωρό από περσικές μαξιλάρες. Είχαμε και οι δύο πονοκέφαλο από το ξενύχτι, αλλά νιώθαμε χορτάτοι και ευτυχισμένοι. Ένιωθα ακόμα την αίσθηση του δέρματός της, απαλού σαν νεπαλέζικο μετάξι, και άκουγα την προκλητική πορτογαλική προφορά της να μου φωνάζει κάτι που με έκανε να χαμογελάσω.

«Μπράντλυου, έλα στο κρεβάτι, καλέ μου. Και φέρε κι εκείνο το πραγματάκι που λατρεύω μαζί σου».

Ήταν ένα από εκείνα τα μαγικά Σαββατοκύριακα ξανά – θα μπαίναμε στην κατακόκκινη μου Ferrari 550 Maranello και θα κάναμε τη διαδρομή ως το Τσερμάτ, διασχίζοντας μεγαλειώδη ορεινά περάσματα, φορώντας τα μαύρα γυαλιά μας και χαμογελώντας ευχαριστημένοι. Το ελβετικό σαλέ μου ήταν σκαρφαλωμένο στην κορυφή της γραφικής κωμόπολης, όπου απαγορεύονται τα αυτοκίνητα, κι έτσι παρκάραμε σε ένα κοντινό χωριουδάκι στους πρόποδες της οροσειράς κι από κει παίρναμε τον οδοντωτό για να ανέβουμε μέσα από μία μακριά, απότομη κοιλάδα στην κορυφή. Και τελικά, έπειτα από μια τελευταία ανηφοριά, φτάναμε στον προορισμό μας και στεκόμασταν άφωνοι και εκστατικοί μπροστά στο μεγάλο παράθυρο του σαλέ που έβλεπε το Μάττερχορν.

Ίσως να μην ήταν και τίποτα σπουδαίο, εκτός κι αν έχεις αδυναμία στις φιάλες μάγκνουμ της σαμπάνιας Laurent-Perrier, στο φρέσκο χαβιάρι μπελούγκα ή στις κούτες με πούρα Churchill που έρχονται κατευθείαν απ' την Αβάνα. Δεν ήταν κι άσχημα, αν σου αρέσουν οι ελβετικές σοκολάτες Frigor, τα ρολόγια Audemars Piguet, τα κοστούμια Brioni και τα πανέμορφα κορίτσια που δε θέλουν τίποτε άλλο παρά να σε έχουν ευχαριστημένο και να περνάτε ωραία. Αλλά φανταστείτε τα όλα αυτά και μετά σκεφτείτε –αυτό είναι το καλύτερο– ότι ήταν όλα πληρωμένα με *μετρητά*.

Στο κάτω κάτω, το ζητούμενο ήταν τα λεφτά, τι άλλο; Γι' αυτό είχα μπει στη διεθνή τραπεζική, είχα κάνει μάστερ στο πανεπιστήμιο

στη Λα Τουρ-ντε-Πελζ και είχα δουλέψει σαν σκυλί στη Γενεύη. Γι' αυτό μου πρόσφεραν μία περιζήτητη θέση στη Union Bank of Switzerland, ή UBS, τη μεγαλύτερη και καλύτερη τράπεζα του κόσμου. Και όταν βρέθηκα εκεί, ως ο μοναδικός Αμερικανός ανάμεσα σε μία επίλεκτη ομάδα συμβούλων παροχής προσωπικών τραπεζικών υπηρεσιών, είχα τελειοποιήσει την τεχνική μου, πετούσα πρώτη θέση σε όλο τον κόσμο, έμενα σε πολυτελή ξενοδοχεία πέντε αστέρων και έπειθα κατά δεκάδες τα μέλη του «ένα τοις εκατό» να ακουμπήσουν τις περιουσίες τους σε μυστικούς, ανώνυμους ελβετικούς λογαριασμούς, χωρίς ενοχλητικές ερωτήσεις και ελέγχους. Οπλισμένος με ένα ζευγάρι μεγάλα «καρύδια», μυαλό που έκοβε στα χρηματοοικονομικά και όλη τη γοητεία μου, έβγαζα εκατομμύρια δολάρια για τη UBS, όπως και για τους πελάτες μου, τσεπώνοντας κι εγώ ένα παχυλό μερίδιο.

Αλλά τώρα, καθώς τα σκεφτόμουν όλα αυτά, ήξερα ότι το ζητούμενο δεν ήταν καθόλου τα λεφτά, τελικά. Ζούσα τη ζωή ενός ήρωα του Ίαν Φλέμινγκ – το ζητούμενο ήταν η έξαψη, κι αυτή είναι μια δίψα που μπορεί να σε θάψει. Θα μπορούσα να κάτσω ήσυχος και να συνεχίσω αυτή τη ζωή, μόνο που διαπίστωσα ότι είχα μέσα μου αυτή την ενοχλητική φαγούρα που λέγεται συνείδηση, και την οποία στο τέλος ανακάλυψα ότι «η τράπεζα» δε διέθετε ούτε κατ' ελάχιστο. Αυτά τα λαμόγια στη UBS, οι φαύλοι εργοδότες μου, ήξεραν ανέκαθεν ότι όλα αυτά που κάναμε παραβίαζαν κατάφωρα την αμερικανική φορολογική νομοθεσία και ότι εγώ θα μπορούσα να καταλήξω στη φυλακή μέχρι να ασπρίσουν τα γένια μου. Με έσπρωχναν στο χείλος του γκρεμού, μαζί με τους πελάτες και τους συναδέλφους μου, οπότε κι εγώ φρόντισα να τη φέρω σ' αυτούς τους Ελβετούς μαφιόζους και πήδηξα προτού με σπρώξουν.

Το πρόβλημα ήταν ότι προσγειώθηκα σε λάθος αγκαλιά. Το Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ θα έπρεπε να με καλοδεχτεί, να με προστατέψει, να με ευχαριστήσει για το γεγονός ότι ήμουν ο πρώτος

και ο μοναδικός σύμβουλος προσωπικών τραπεζικών υπηρεσιών μιας ελβετικής τράπεζας που είχε ανοίξει μια χαραμάδα στο αδιαπέραστο τείχος της ελβετικής μυστικότητας και διαφθοράς, ώστε να πάψει η καταλήστευση των Αμερικανών φορολογουμένων. Αλλά αντί γι' αυτό, το Υπουργείο Δικαιοσύνης άπλωσε το ένα του βρομόχερο στον θησαυρό μου, ενώ μου περνούσε τις χειροπέδες με το άλλο.

Τομάρια. (Προσπαθώ να είμαι ευπρεπής.)

Άνοιξα τα μάτια καθώς η οργή ανάβλυζε από τα σωθικά μου, και τότε το τοπίο έξω με έβγαλε από την ενδοσκόπησή μου. *Δεν είσαι ο μόνος ατιμασμένος σαμουράι, Μπέρκενφελντ.* Είχα μπροστά μου τη γη των ανθρακωρυχείων της αμερικανικής ενδοχώρας – ετοιμόρροπα σπίτια και υποστατικά, ραγισμένες καμινάδες που κάπνιζαν και σκουριασμένα παλιά αυτοκίνητα τοποθετημένα πάνω σε τσιμεντόλιθους. Έβλεπα άλογα, το μόνο μέσο μεταφοράς που απομένει όταν δεν μπορείς να αγοράσεις την πανάκριβη βενζίνη, να στέκονται σε κάτασπρους λόφους και να σκαλίζουν με τη μουσούδα τους το χιόνι ψάχνοντας για λίγο χορτάρι. Ήξερα ότι σε αυτό τον τόπο ζούσαν κάποτε Αμερικανοί ήρωες, άντρες που δούλευαν βαθιά μέσα στη γη για τη μαύρη πέτρα που ήταν περιζήτητη από τους συμπατριώτες τους. Πολλοί είχαν πεθάνει σε κατολισθήσεις σε ορυχεία και πολλοί ακόμη θα πέθαιναν από κατεστραμμένα πνευμόνια. Και τώρα ήταν παρίες, καταραμένοι από τους υπέρμαχους του περιβάλλοντος, εγκαταλελειμμένοι από τους πολιτικούς που είχαν αρπάξει τις ψήφους τους και μετά τους είχαν πετάξει σαν στυμμένες λεμονόκουπες. Προδομένοι από την πατρίδα τους, όπως κι εγώ. Μόνο που εκείνοι δεν είχαν δει ποτέ σαλέ στο Τσερμάτ.

Περάσαμε μια πινακίδα: «Μάινερσβιλ». Είχε φτάσει η στιγμή της αλήθειας. Σε λίγη ώρα θα ήμουν στα χέρια του αμερικανικού κράτους – η πληρωμή μου για τα άπλυτα που έβγαλα στη φόρα. *Ευχαριστώ πολύ, θείε Σαμ.*

Επιφύλασσα, όμως, μια έκπληξη σε αυτούς τους κρατικοδίαιτους φωστήρες· όλη εκείνη η ελβετική χλιδή δε σήμαινε και πολλά για εμένα. Είχα μεγαλώσει χωρίς αυτήν και μπορούσα να τη βγάλω μια χαρά και στις πιο σκληρές συνθήκες. Στο κάτω κάτω, τα είχα καταφέρει στο Πανεπιστήμιο Νόριτς του Βερμόντ, μία από τις παλιότερες και σκληρότερες ιδιωτικές στρατιωτικές ακαδημίες της χώρας, όπου κάθε μέρα ξεκινούσε με κάμψεις μέσα στο χιόνι, πορείες δεκαπέντε χιλιομέτρων με πλήρη εξάρτυση, λοχίες να ουρλιάζουν εντολές ακατάπαυστα, ώρες απαιτητικών μαθημάτων, και τελείωνε με μελέτη ως τα μεσάνυχτα. Ήξερα ότι τίποτε από αυτά δε θα συνέβαινε στο Σκούλκιλ. Οι ομοσπονδιακοί υπάλληλοι δεν μπορούν να αντιμετωπίζουν τους κρατούμενους σαν δόκιμους στρατιωτικής σχολής, πράγμα που είναι κάπως παράδοξο, επειδή αυτό μπορεί και να περιόριζε τις περιπτώσεις υποτροπών.

Εν πάση περιπτώσει, είχα ήδη αποφασίσει πως όποια πρόκληση κι αν έβαζαν μπροστά μου, θα τους νικούσα στο γήπεδό τους. Ήμουν ανέκαθεν μανιώδης θεατής της παλιάς τηλεοπτικής σειράς *Hogan's Heroes*, μιας κωμωδίας με θέμα τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο, όπου κάποιοι αιχμάλωτοι των Συμμάχων καταφέρνουν πάντα να τη φέρουν στους Ναζί δεσμοφύλακές τους. Το Σκούλκιλ, λοιπόν, θα ήταν το δικό μου «Stalag 13» (έτσι λεγόταν το στρατόπεδο αιχμαλώτων στη σειρά) κι εγώ θα ήμουν ο συνταγματάρχης Χόγκαν. *Είμαι έτοιμος, πουλάκια μου.*

Κοίταξα τον Νταγκ. Είναι όμορφος άντρας, πιο εμφανίσιμος από εμένα και τον μεγαλύτερο αδελφό μας Ντέιβ, με πλούσια καστανοκόκκινα μαλλιά και κατάλευκα δόντια. Ο Νταγκ είναι μαχόμενος δικηγόρος, και όταν φουντώνει από το πάθος, καρφώνει τον στόχο του με τα ψυχρά γαλάζια μάτια του και με το μεγάλο του σαγόني προτεταμένο. Τώρα, όμως, το σαγόني του ήταν ζαρωμένο.

«Τα 'χεις πάρει», του είπα.

«Μπα, μωρέ, υπάρχει ωραιότερο πράγμα από το να ηγαιίνεις

τον μικρό σου αδερφό στη φυλακή; Αφού λέω να βρούμε καμιά κατηγορία και για τον Ντέιβ, για να τον πάω κι εκείνον».

Αυτό με έκανε και γέλασα. Αν έρθει η στιγμή που δεν μπορείς να γελάσεις πια, είσαι τελειωμένος.

«Χαλάρωσε, μεγάλε», του είπα. «Θα περάσει κι αυτό χωρίς να το καταλάβουμε, θα δεις».

«Μου έρχεται να σκοτώσω άνθρωπο», είπε εκείνος, με σφιγμένα δόντια. «Τον Κέβιν Ντάουνινγκ, ασ πούμε».

Συμμεριζόμουν απολύτως την παρόρμηση του Νταγκ. Ο Κέβιν Ντάουνινγκ ήταν υψηλόβαθμος δημόσιος κατήγορος στον Τομέα Φορολογικών Υποθέσεων του Υπουργείου Δικαιοσύνης· σε εκείνον είχα πάει πρώτα με τα στοιχεία μου. Του είχα παραδώσει τα κλειδιά του βασιλείου, όλα τα άνομα μυστικά του ελβετικού τραπεζικού συστήματος, κι εκείνος είχε στραφεί εναντίον μου σαν να ήμουν λυσσασμένο σκυλί. Ο Νταγκ, που είναι ένας δικηγόρος άμεμπτης ακεραιότητας, θεωρούσε τον Κέβιν Ντάουνινγκ την ντροπή του νομικού επαγγέλματος: μικροπρεπή, υποκριτή, ιδιοτελή – με δυο λόγια ένα μνησικάκο καθίκι.

«Έχεις άλλον στη λίστα;» ρώτησα.

«Μετά τον Ντάουνινγκ; Αμέ. Τον Ολένικοφ».

Α, βέβαια, ο Ίγκορ Ολένικοφ. Και μόνο η αναφορά του ονόματός του έκανε και το δικό μου αίμα να βράζει. Ο Ολένικοφ ήταν Καλιφορνέζος γεννημένος στη Ρωσία, μεγιστάνας των ακινήτων, πολυδισεκατομμυριούχος, και κάποτε ο μεγαλύτερος πελάτης μου στη UBS. Είχαμε γνωριστεί σε μία από αυτές τις μαρίνες για γιοτ όπου κάθε σκάφος κοστίζει όσο μια έπαυλη, τα πληρώματα μοιάζουν με μοντέλα από διαφημίσεις της Abercrombie & Fitch και οι ερωμένες των ιδιοκτητών μοστράρουν το σιλικονάτο μπούστο τους και τα διαμαντένια βραχιόλια τους μπροστά στις συζύγους τους. Είχα συναντήσει τον Ολένικοφ και άλλες φορές, και τον είχα φέρει σε επαφή με τον συνάδελφό μου στο Λιχτενστάιν, τον Μάριο Σταγκλ, ο

οποίος είχε τη μαγική ικανότητα να εξαφανίζει χρήματα και ταυτότητες.

Ο Ολένικοφ είχε *πολλά* λεφτά, και ήθελε να καταχωνιάσει ένα σημαντικό κεφάλαιο για μια ώρα ανάγκης μακριά από τα αδιάκριτα μάτια της Υπηρεσίας Δημοσίων Εσόδων των ΗΠΑ (IRS). Έτσι, ο Μάριο είχε στήσει δύο εμπιστεύματα στο Λιχτενστάιν, με τρεις εικονικές εταιρείες στη Δανία από πίσω και με τον Ολένικοφ ως τελικό δικαιούχο. Λίγο αργότερα, είχα 200 εκατομμύρια δολάρια από τα κέρδη των επιχειρήσεών του στις ΗΠΑ μοιρασμένα σε διάφορους ανώνυμους ελβετικούς λογαριασμούς της UBS. Το μόνο πράγμα που ταυτοποιούσε τον Ολένικοφ ως πραγματικό δικαιούχο των λογαριασμών ήταν μια καρτέλα με το όνομά του και με μια κωδική ονομασία. Αυτή η καρτέλα ήταν κλειδωμένη σε ένα χρηματοκιβώτιο στην έδρα μας στη Γενεύη και τα μόνα άτομα που είχαν πρόσβαση σε αυτήν ήμουν εγώ και ο προϊστάμενός μου, ο Κριστιάν Μποβέ. Κανένας άλλος στη UBS δε γνώριζε την ταυτότητα του Ολένικοφ.

Τυπικά, τίποτε σε αυτή τη διευθέτηση δεν ήταν παράνομο, εκτός αν ο Ολένικοφ «ξεχνούσε» να δηλώσει τα χρήματα που είχε στην Ελβετία στις αμερικανικές φορολογικές αρχές. Είχα πολλούς πλούσιους Αμερικανούς πελάτες στη UBS, και το αν συμπλήρωναν σωστά τη φορολογική τους δήλωση δεν ήταν δική μου δουλειά. Δε θέλω να παρεξηγηθώ. Δεν ήμουν κανένας κλητήρας· ήξερα τι έκανα. Και η UBS ντόπαρε εμάς τους «κυνηγούς» για να φέρνουμε όλο και περισσότερους λεφτάδες, κι έτσι εγώ έβαζα τη συνείδησή μου για ύπνο και έπαιζα το παιχνίδι. Μέχρι που έμαθα ότι τα αφεντικά μου ήταν έτοιμα να με παραδώσουν ως πρόβατο επί σφαγή, και τότε αποφάσισα να πάρω την πρωτοβουλία των κινήσεων και τους κάρφωσα.

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης των ΗΠΑ μου πρότεινε μια συμφωνία που δεν μπορούσα να αρνηθώ. «Δώσε μας τα ονόματα των Αμερικανών που έχουν τέτοιους λογαριασμούς, Μπέρκενφελντ. Όλα τα

ονόματα, αλλιώς θα ασκήσουμε δίωξη και σε σένα». Δεν είχα επιλογή. Αν είναι να καταγγείλεις ατασθαλίες, δεν μπορείς να διαλέγεις ποιους θα δώσεις και ποιους θα προστατέψεις.

Εκείνο τον καιρό ο Ίγκορ Ολένικοφ ήταν ο χαρακτηριστικός τύπος του αλαζόνα δισεκατομμυριούχου και ταυτόχρονα απίστευτα ευτελής· δεν ένιωθα άσχημα που τον ξεσκέπαζα, γιατί φανταζόμουν ότι θα προσλάμβανε τους καλύτερους δικηγόρους και θα την έβγαζε καθαρή. Κάποτε ο Ίγκορ μού εξομολογήθηκε ότι θα ήθελε να επιστρέψει στην επόμενη ζωή ως νοικοκυρά στο Νιούπορτ Μπιτς της Καλιφόρνια. Ακούγοντας αυτή την παράδοση δήλωση, τον ρώτησα γιατί. Μου απάντησε: «Επειδή το μόνο που κάνουν είναι να τρώνε τα λεφτά των αντρών τους». Τι φοβερός τύπος!

Και είχα δίκιο γι' αυτό, αλλά έκανα λάθος όσον αφορά το Υπουργείο Αγνωμοσύνης. Απήγγειλαν κατηγορίες για φορολογική απάτη στον Ολένικοφ και σε εμένα, ως συνεργό! Και για να σιγουρευτούν ότι θα πάω φυλακή, ισχυρίζονταν ότι δεν είχα αποκαλύψει το όνομα του παρά μόνο αφού μου είχε ασκηθεί δίωξη.

Ήταν απίστευτο του κερατά. Δεν είχα δώσει το όνομα στο Υπουργείο Δικαιοσύνης – κι εκείνοι ήξεραν γιατί. Αλλά είχα δώσει ήδη ένορκη κατάθεση, αφού κλήθηκα ενώπιον της Γερουσίας των ΗΠΑ, και είχα δώσει λεπτομέρειες για την εκτεταμένη μου συνεργασία με τον Ολένικοφ. Αλλά στην ακρόαση για την επιδίκαση της ποινής μου ο Κέβιν Ντάουνινγκ κοίταξε τον δικαστή στα μάτια και χωρίς να κοκκινίσει είπε ότι είχα αποκρύψει το όνομα. Ανέκφραστος και ειλικρινής σαν τον Σατανά, ο Ντάουνινγκ ισχυρίστηκε ότι κάλυπτα έναν πλούσιο πελάτη, ελπίζοντας να ανταμειφθώ αργότερα για τις καλές μου υπηρεσίες.

Μπαμ, χτύπησε το σφυρί του ο δικαστής. Ο Μπέρκενφελντ στη φυλακή.

Δε θα ξεχάσω ποτέ το συναίσθημα εκείνο ούτε τον ήχο εκείνου του σφυριού πάνω στο μάστιγ. Ένιωσα σαν να ήμουν ο Λι Χάρβεϋ

Όσβαλντ. Κάποιον σκότωσαν, και για μάντεψε – θα την πληρώσεις εσύ.

Ο Ολένικοφ, από την άλλη, είχε κάνει συμφωνία με τον Διάβολο και του επιβλήθηκαν δύο χρόνια με αναστολή και ένα πρόστιμο για τους φόρους που δεν είχε πληρώσει. Το πρόστιμο ήταν 52 εκατομμύρια, που ακούγονται πολλά, αλλά γι' αυτόν ήταν ψίχουλα. Όμως αυτό που συνέβη μετά ήταν το δηλητηριασμένο κερασάκι στην τούρτα. Ο Ολένικοφ στράφηκε νομικά εναντίον της UBS, εναντίον μου και εναντίον περισσότερων από *τριάντα* άλλων ατόμων και επιχειρήσεων, ισχυριζόμενος ότι *εμείς* ευθυνόμασταν για το γεγονός ότι δεν πλήρωνε τους φόρους του! Μιλάμε για μεγάλο θράσος. Κλέβεις το κράτος για δεκαετίες, κάποιος σε ξεσκεπάζει, κι εσύ πας και κυνηγάς *αυτόν*· αυτόν που θα πάει φυλακή ενώ εσύ θα γυρίσεις πίσω στις σαμπάνιες και στα όργιά σου. Εν τω μεταξύ, τα νομικά έξοδα με είχαν καταστρέψει οικονομικά και οι δικηγόροι μου είχαν παραιτηθεί. Σύντομα θα ήμουν φυλακισμένος και ανυπεράσπιστος, ενώ ο Ολένικοφ θα έκανε πάρτι και θα με έσερνε στα δικαστήρια.

Τι χώρα κι αυτή, ε; Η «γη των ελεύθερων», όπως λέει ο εθνικός μας ύμνος – αρκεί να έχεις λεφτά για να αγοράσεις την ελευθερία.

Αλλά κάντε λίγη υπομονή για να ακούσετε ένα τελευταίο περιστατικό που σχετίζεται με αυτή την ιστορία. Ο Ολένικοφ είχε έναν γιο που αγαπούσε πολύ, τον Αντρέι, τον οποίον εγώ συμπαθούσα πολύ περισσότερο από τον πατέρα του. Ήταν ένας καλοβαλμένος νεαρός, όμορφος και εργατικός. Μάλιστα είχα παρευρεθεί στον γάμο του με μια γλυκιά κοπέλα, την Κιμ, στο Νιούπορτ Μπιτς της Καλιφόρνια. Και μετά, μια μέρα που ο Αντρέι οδηγούσε το τζιπ του στην παραλιακή λεωφόρο, για κάποιο λόγο τα φρένα του δεν έπιασαν και ο Αντρέι σκοτώθηκε. Εγώ συγκλονίστηκα και λυπήθηκα πραγματικά. Η Κιμ καταρρακώθηκε και ο Ίγκορ Ολένικοφ δεν το ξεπέρασε ποτέ.

Τελικά, θα έλεγα ότι το δίδαγμα από αυτή την ιστορία είναι πως όσα λεφτά και να έχεις, όσο ξύπνιος και να νομίζεις πως είσαι, δεν

μπορείς να νικήσεις τον θάνατο. Όπως λέει η παροιμία, τίποτα δεν είναι βέβαιο εκτός από τον θάνατο και τους φόρους· και, κατά ειρωνικό τρόπο, ο Ίγκορ τα χόρτασε και τα δύο.

Έστρεψα την προσοχή μου πάλι στον Νταγκ, ο οποίος είχε τώρα ένα χαιρέκακο χαμόγελο στα χείλη του. Καταλάβαινα ότι κι εκείνος σκεφτόταν την ανατροπή που είχε επιφυλάξει η μοίρα στον Ολένικοφ.

Έτσι είμαστε εμείς τα «Μπερκενφελντάκια»: είμαστε σκληρή φάρα, ανελέητα ανταγωνιστικοί, μαχητές εκ φύσεως. Ο μπαμπάς μας είναι γνωστός νευροχειρουργός, και τα τρία αδέρφια μεγαλώσαμε παίζοντας χόκεϊ και αμερικανικό ποδόσφαιρο και κάνοντας διάφορες δουλειές σχεδόν από τότε που αρχίσαμε να περπατάμε. Μεγαλώσαμε άνετα, αλλά δεν υπήρξαμε κακομαθημένοι. Το όνομά μας σημαίνει «λιβάδι με σημύδες» στα γερμανικά. Έτσι ήμασταν κι εμείς, ψηλοί και σκληροί· καμιά φορά λυγίζαμε στον άνεμο, αλλά *ποτέ* δε σπάζαμε. Αν ήθελε κανείς να μας κόψει, δεν έπρεπε να κάνει το λάθος να έρθει με κανένα σουγιαδάκι της πλάκας.

Πήραμε μια μεγάλη στροφή μέσα στην καταιγιστική θύελλα, ακολουθήσαμε για λίγη ώρα έναν μακρύ, στενό δρόμο, και κάποια στιγμή είδα μπροστά μου τη φυλακή Σκούλκιλ (στα αγγλικά ακούγεται όπως οι λέξεις «σχολείο» και «σκοτώνω», πράγμα που έδινε την εντύπωση ότι δεν υπήρχε περίπτωση να μάθεις την τύφλα σου εκεί μέσα). Ήταν στην απόλυτη ερημιά, περιτριγυρισμένη από δάση και απλωμένη σε έναν ανοιχτό χώρο έκτασης όσο δέκα γήπεδα ποδοσφαίρου. Η κύρια είσοδος ήταν ένα χαμηλό τσιμεντένιο παραλληλόγραμμα με φιμέ τζάμια και σειρές από κουλουριασμένο λεπιδόφορο συρματόπλεγμα στην οροφή. Μια αμερικανική σημαία ανεμοδερνόταν στην κακοκαιρία και τα σχοινιά της χτυπούσαν με θόρυβο πάνω στον ιστό. Το στομάχι μου σφίχτηκε. *Τέρμα τα αστεία.*

Έξω στον δρόμο είδα κάμποσα βανάκια τηλεοπτικών σταθμών και μια σειρά από αυτοκίνητα δημοσιογράφων παρκαρισμένα στο

πεζοδρόμιο. Τηλεοπτικά συνεργεία και ρεπόρτερ από όλο τον κόσμο ήταν μαζεμένοι σε πηγαδάκια, φορώντας βαριά μπουφάν και χτυπώντας τα χέρια τους μέσα στο κρύο για να ζεσταθούν. Όταν είδαν το αυτοκίνητό μας, πέταξαν τα κυπελλάκια με τους καφέδες και άνοιξαν τα φώτα και τα μικρόφωνα τους. Ήταν εκεί γιατί είχαν ενημερωθεί από εμένα. Ήμουν αποφασισμένος να δώσω συνέντευξη τύπου και να πω στις αμερικανικές αρχές τη γνώμη μου για τα χυδαία ψέματά τους, την ώρα ακριβώς που θα με έκλειναν μέσα.

Αν δε με έχετε καταλάβει ακόμα, είμαι ένα σφυρί που όλο ψάχνει για καρφιά.

«Εδώ είμαστε», είπε ο Νταγκ, παρκάροντας στο τέλος της ουράς. Βγήκα έξω και κοίταξα τον ουρανό, το χιόνι που έπεφτε σε μεγάλες, χοντρές νιφάδες· η τελευταία μου ματιά στον ελεύθερο κόσμο προτού με κλείσουν μέσα για τρία χρόνια. Ήμουν ντυμένος σαν απλός άνθρωπος, με καρό φανελένιο πουκάμισο, κόκκινο μπουφάν του σκι και μαύρο καπελάκι του μπείζμπολ. Εκείνη τη στιγμή εντόπισα ένα φιλικό πρόσωπο.

Ο μοναδικός δικηγόρος που ήταν ακόμη μαζί μου ήταν ο Στίβεν Κον, και χωρίς αμοιβή. Ένας μικρόσωμος άντρας με γκριζα κατσαρά μαλλιά, γυαλιά, και με ένα αισιόδοξο χαμόγελο πάντα, πανέξυπνος και μαχητικός σαν πίτμπουλ. Ήταν ο επικεφαλής νομικός του Εθνικού Κέντρου Πληροφοριοδοτών Δημοσίου Συμφέροντος στην Ουάσινγκτον. Ο Στιβ ήταν πεπεισμένος ότι η κυβέρνηση μου όφειλε μια γενναία αμοιβή, και ήταν αποφασισμένος να την κερδίσει ή να πεθάνει προσπαθώντας. Τον αγαπούσα, αλλά πίστευα ότι ήταν ονειροπόλος. Τον χαιρέτησα με ένα νεύμα καθώς ξεκινούσα την τελευταία μεγάλη πορεία μου, με τον Νταγκ κολλημένο στο πλευρό μου.

Οι ρεπόρτερ μαζεύτηκαν γύρω μου, και τότε είδα δύο φύλακες με μαύρα μπουφάν, με τα πιστόλια τους και τα κλομπ τους να βγαίνουν φουριόζοι από την κεντρική είσοδο. Ο ένας άρχισε να κουνάει τα γαντοφορεμένα χέρια του πανικόβλητος.

«Δεν μπορείτε να δώσετε συνέντευξη τύπου εδώ!» φώναξε.
«Βρίσκεστε σε ιδιωτικό χώρο!»

Εγώ τέντωσα το δάχτυλό μου προς τον δρόμο και τον αντέκρουσα με προφορά Νέας Αγγλίας. «Αυτός ο δρόμος ανήκει στον αμερικανικό λαό, όχι σε εσάς. Είναι δημόσιος χώρος. Θα μου αρνηθείτε τα συνταγματικά μου δικαιώματα;»

Οι φύλακες μουρμούρισαν κάτι μεταξύ τους, βλαστήμησαν και υποχώρησαν. Μια μικρόσωμη ρεπόρτερ με κοίταξε και σήκωσε το μικρόφωνό της μπροστά στο πρόσωπό μου.

«Κύριε Μπέρκενφελντ, είστε εδώ για να παραδοθείτε στις ομοσπονδιακές αρχές καταδικασμένος για συνέργεια στην τέλεση φορολογικής απάτης», είπε, ποζάροντας για τον εικονολήπτη της. «Έχετε κάτι να πείτε γι' αυτό;»

Πήρα ύφος αλά Κλιντ Ίσγουντ.

«Θα ήθελα να πω πόσο περήφανος είμαι που είχα το θάρρος να βγω μπροστά και να κάνω αυτό που έκανα, αποκαλύπτοντας τη μεγαλύτερη φορολογική απάτη του κόσμου». Οι ρεπόρτερ ηχογράφούσαν τις δηλώσεις ή κρατούσαν σημειώσεις. «Και αυτό είναι η ανταμοιβή μου». Γύρισα προς τη φυλακή με το σαγόνι προτεταμένο. «Μία δίωξη από το Υπουργείο Δικαιοσύνης». Έπειτα τους κοίταξα όλους με το πιο διαπεραστικό μου βλέμμα. «Μπορείτε να βγάλετε τα συμπεράσματά σας».

Ένας καταιγισμός ερωτήσεων ερχόταν μέσα από το συγκεντρωμένο πλήθος, αλλά εγώ είχα ήδη πετάξει το γάντι στην κυβέρνηση. Ο Στιβ Κον πέρασε μπροστά μου και ξεσπάθωσε.

«Παίρνεις έναν άνθρωπο οι καταγγελίες του οποίου οδήγησαν στη μεγαλύτερη ανάκτηση διαφυγόντων εσόδων για τους Αμερικανούς φορολογούμενους και τον κλείνεις στη φυλακή; Πρόκειται για διαστροφή της έννοιας της δικαιοσύνης. Πρόκειται για *κακοδικία*. Είναι κάτι το *τερατώδες*».

Τότε χτύπησα τον Στιβ φιλικά στον ώμο, έδωσα το χέρι στον

αδελφό μου, απομακρύνθηκα από το πλήθος και ανέβηκα το τσιμεντένιο δρομάκι προς την είσοδο. Οι δύο φύλακες ακινητοποιήσαν τα χέρια μου πίσω από την πλάτη και μου έβαλαν χειροπέδες.

Με οδήγησαν μέσα και έκλεισαν τις πόρτες. Η οχλοβοή των ρεπόρτερ έξω έσβησε· το μόνο που άκουγα ήταν το νερό που έσταζε πάνω στα παπούτσια μου. Περάσαμε μέσα από έναν χώρο υποδοχής με λευκούς τοίχους στους οποίους κρέμονταν πορτρέτα αρχιφυλάκων με διπλοσάγονα. Το δάπεδο από λινόταπη είχε μια μυρωδιά που μου θύμιζε σχολικό γυμναστήριο· μια μυρωδιά που μου αρέσει. Στην άλλη άκρη, μια εύσωμη ξανθιά κυρία καθόταν σε ένα ψηλό γραφείο με μια έκφραση ευδαιμονίας, λες και ήταν ο Μάγος του ΟΖ. Ήξερε ποιος ήμουν, αλλά εγώ της χτύπησα μια προσοχή.

«Μπέρκενφελντ, Μπράντλεϋ», αναφέρθηκα.

Δεν εκτίμησε τη λεπτή ειρωνεία μου. «Κύυ-ριεε Μπέρκενφελντ, έχετε επάνω σας κάποια αντικείμενα;»

Έβγαλα το ρολόι μου, ένα Audemars Piguet Royal Oak Offshore T3, το ίδιο μοντέλο που φορούσε ο Άρνολντ Σβαρτσενέγκερ στην ταινία *Εξολοθρευτής 3*.

«Αυτό μόνο», είπα και της το έδωσα. «Μην το χάσετε. Κάνει 25.000 δολάρια».

Με κοίταξε για μια στιγμή, το έπιασε σαν να ήταν κόμπρα που σφύριζε και το έριξε μέσα σε έναν φάκελο.

Οι φύλακες με οδήγησαν για τα διαδικαστικά σε ένα άδειο δωμάτιο με μεταλλικά ντουλάπια που μύριζε σαν βρόμικες κάλτσες. Με έβαλαν να σταθώ μπροστά σε έναν τοίχο και με φωτογράφησαν. Χαμογέλασα όταν άστραψε το φλας.

«Τι διάολο χαμογελάς;» είπε ο ένας μέσα απ' τα δόντια του.

«Γιατί έχω σκοπό να το διασκεδάσω εδώ πέρα», είπα εγώ.

Οι φύλακες σφίχτηκαν και κοιτάχτηκαν. Ο άλλος σκούνηξε με το δάχτυλο το πόδι μου.

«Πού είναι το βραχιολάκι σου;»

«Το έκοψα χθες μ' ένα μαχαίρι. Το γύρισα στην υπηρεσία επιτήρησης».

Έπειτα από αυτό, μου έβγαλαν τις χειροπέδες και με κοιτούσαν σαν γατάκια παγιδευμένα σε κλουβί μαζί με ένα τσακάλι, καθώς γδυνόμουν και τους έδινα τα ρούχα μου.

Λίγα λεπτά αργότερα φορούσα λευκό σλιπάκι, γκρι μπλουζάκι, τη λαδί φόρμα της φυλακής και άρβυλα. Δε με τρόμαξαν τα ρούχα της φυλακής· ήμουν διαβασμένος και ήξερα τι να περιμένω. Ήξερα ότι θα με πήγαιναν στην πτέρυγα χαμηλής ασφαλείας, που είναι κάτι σαν στρατώνας όπου εκτίουν την ποινή τους οι καταδικασθέντες για οικονομικά κυρίως εγκλήματα.

Έπειτα ήρθε ένας γιατρός με τη λευκή του ρόμπα, μου μέτρησε την πίεση και με ανακήρυξε έτοιμο για δέσιμο. Οι φύλακες μου φόρεσαν πάλι τις χειροπέδες και με πήγαν πίσω στην κυρία Ευδιάθετη. Εκείνη σφράγιζε κάτι έγγραφα.

«Ωραία, λοιπόν, πού είναι τα διαμερίσματά μου;» τη ρώτησα. «Δε θέλω να χάσω το μεσημεριανό».

Εκείνη με κοίταξε αυστηρά πάνω απ' τα γυαλιά της. «Δε θα πάτε σήμερα εκεί, κύριε Μπέρκενφελντ».

«Μπα; Και πού θα πάω;»

«Απομόνωση». Έδειξε το ταβάνι. «Άνωθεν διαταγές».

Κατάλαβα. Ο αρχιφύλακας μάλλον τα είχε πάρει που είχα κάνει τη φυλακή του δημόσιο θέαμα, έξω, στην πύλη. Κι έτσι, αποφάσισε να με πετάξει στο πιθάρι. Αλλά ήξερα πως αν ρωτούσα για πόσο, θα έδινα την εντύπωση ότι φοβάμαι, οπότε της άστραψα ένα χαμόγελο αλά Μπέρκενφελντ.

«Μια χαρά θα μού 'ρθει», είπα. «Ήθελα να μείνω λίγο μόνος».

Ο ένας από τους φύλακες με τράβηξε από τον αγκώνα και με οδήγησε προς μια πόρτα που άνοιγε ηλεκτρονικά. Άκουσα τον άλλον να ψιθυρίζει στην κυρία Ευδιάθετη: «Αυτό πρώτη φορά το ακούω».

Ήταν ένας μακρύς, σιωπηλός διάδρομος που κατέληγε σε μια

βαριά πόρτα με μικρό αλεξίσφαιρο παράθυρο και τεράστια κλειδαριά. Ο φύλακας την άνοιξε, μου έβγαλε τις χειροπέδες, με έσπρωξε μέσα και έκλεισε την πόρτα με θόρυβο. Γύρισα προς το παραθυράκι την ώρα που εκείνος κλείδωνε, του έκλεισα το μάτι και είπα, «καλό Σαββατοκύριακο».

Εκείνος έκανε μια μικρή γκριμάτσα, γύρισε κι έφυγε γρήγορα.

Είχα μάθει κάτι σημαντικό πριν από πολλά χρόνια, πολύ πριν ασχοληθώ με επιχειρήσεις και τράπεζες. Και το είχα μάθει στον πάγο, παίζοντας χόκεϊ με την ομάδα του γυμνασίου μου στη Μασσαχουσέττη. Άσε τους άλλους να δουν απ' την αρχή ποιος είσαι: κάποιος που φαίνεται φιλικός, αλλά είναι εντελώς απρόβλεπτος. Κοίταξέ τους αφ' υψηλού με αυτό το χαμόγελο της λεοπάρδαλης που αφήνει τα μάτια σου ανέκφραστα και θα καταλάβουν ότι δεν τους παίρνει να κάνουν μαλακίες μαζί σου.

Ωραία, λοιπόν, ρίξτε με στη φυλακή. Παίξτε το νόμος και τάξη, προστάτες του λαού, υπερασπιστές της αλήθειας και του δικαίου. Ζητήστε μου να αποκαλύψω όλα τα μυστικά μου, που σας τα δίνω με δική μου πρωτοβουλία, ρισκάροντας ολόκληρη την καριέρα μου, για να μην πω τη ζωή μου. Και μετά προδώστε με, πείτε ότι είμαι ένα τομάρι, ενώ εσείς κάνετε συμφωνίες κάτω από το τραπέζι με τα Μεγάλα Ψάρια και αφήνετε τις πραγματικές ύαινες να ξεφύγουν. Άντε, λοιπόν, χώστε με στην απομόνωση και πετάξτε και το κλειδί.

Αλλά να θυμάστε ένα πράγμα, πουλάκια μου. Κάποια μέρα θα βγω.

Και θα πληρώσετε.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Το βάπτισμα του πυρός

Η απληστία, ελλείπει καλύτερης λέξης, είναι καλή.

Γκόρντον Γκέκκο, Wall Street

ΜΑΛΛΟΝ ΔΕΝ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΣΤΕ να μάθετε για τα παιδικά μου χρόνια. Αλλά εγώ θα σας τα πω, έτσι κι αλλιώς, οπότε κάντε λίγη υπομονή και αφήστε με να βγάλω τον ποιητή από μέσα μου, για λίγες σελίδες.

Μεγάλωσα σε ένα κάστρο.

Αυτό θα πρέπει να σας έκανε να δώσετε προσοχή, αλλά δεν ήταν κανένα πραγματικό φρούριο με ιππότες και δεσποσύνες· πάντως έτσι το έλεγαν όλοι στη μικρή μας πόλη, το Χίνγκαμ της Μασσαχουσέττης – «Το κάστρο» (Πειστήριο 1). Το σπίτι μας ήταν ένα ευρύχωρο κτίσμα έξι δωματίων με αετώματα, πυργίσκους και παράθυρα με μολύβδινα πάνελ, χτισμένο στις αρχές του εικοστού αιώνα από έναν πλούσιο μεγιστάνα βιομήχανο. Βρισκόταν μέσα σε δεκαέξι στρέμματα με περιποιημένο γκαζόν και περιστοιχιζόταν από ακόμη περισσότερα στρέμματα αδόμητων, προστατευόμενων εκτάσεων, με έναν ιδιωτικό δρόμο μήκους ενενήντα μέτρων που περνούσε σχεδόν δίπλα από το γραφικό λιμανάκι του Χίνγκαμ. Αν περ-

νούσε κανείς σήμερα από εκεί, θα σκεφτόταν, «πλούσια οικογένεια, κακομαθημένα παιδιά», αλλά στην πραγματικότητα έγινε το «Κάστρο Μπέρκενφελντ», στα τέλη της δεκαετίας του 1990, για λιγότερα χρήματα από όσο κοστίζει σήμερα ένα Jeep Wrangler. Και ο λόγος που θυμάμαι με τόση ακρίβεια τα στρέμματα ήταν ότι τα αδέρφια μου κι εγώ κουρεύαμε το γκαζόν κάθε εβδομάδα, κάθε άνοιξη, καλοκαίρι και φθινόπωρο.

Όπως ανέφερα νωρίτερα, ο πατέρας μου ήταν ένας σεβαστός νευροχειρουργός της Βοστώνης, ένας άνθρωπος που πίστευε στην πολλή μελέτη, στην ακόμη περισσότερη δουλειά και στο να απολαμβάνεις στιγμές χαλάρωσης μόνο εφόσον τις έχεις κερδίσει. Είχε πάει σχολείο σε ένα οικοτροφείο των Κουάκερων στην Πενσυλβάνια όταν ήταν παιδί (πράγμα που μου φαινόταν κάπως περίεργο, μιας και καταγόταν από οικογένεια Εβραίων από τη Ρωσία), κι από εκεί πήρε τη φιλοσοφία του για την εκπαίδευση: «Όποιος μιλάει πολύ, μαθαίνει λίγο». Η μητέρα μου ήταν μια όμορφη γυναίκα, πρώην μοντέλο και διπλωματούχος νοσοκόμα, με προτεσταντική ανατροφή, αλλά είχε εγκαταλείψει την haute couture για να μείνει στο σπίτι και να μεγαλώσει τα παιδιά, πράγμα που δεν ήταν ντροπή εκείνες τις μέρες, αν και κάποιοι σήμερα το βλέπουν έτσι.

Η άλλη σημαντική φιγούρα στα νεανικά μου χρόνια ήταν ο αδελφός της μητέρας μου, ο υποστράτηγος Ε. Ντόναλντ Γουόλς, ένας άνθρωπος για τον οποίον είχα μεγάλο σεβασμό και αγάπη. Δε βλέπαμε τον θείο Ντον πολύ συχνά, επειδή ήταν στρατιωτικός διοικητής του Κορνέκτικατ, αλλά η επιρροή του ήταν ισχυρή. Ο άνθρωπος ήταν ένας ζωντανός θρύλος, παρασημοφορημένος βετεράνος που είχε πολεμήσει στις μάχες της Ίβο Τζίμα και της Οκινάουα, και μάλλον εκείνος από τον οποίο πήρα τη δίψα μου για αδρεναλίνη και περιπέτεια.

Οπότε, τα παιδιά που θα βγουν από μια οικογένεια με μια αφοσιωμένη μητέρα με τρόπους και καλή ανατροφή, έναν λαμπρό νευ-

ροχειρουργό πατέρα με ασάλινη εργατικότητα και έναν θείο-ήρωα πολέμου από την Ίβο Τζίμα και την Οκινάουα θα έχουν σίγουρα ενδιαφέροντα χαρακτηριστικά.

Τα μεγαλύτερα αδέρφια μου, ο Ντέιβ και ο Νταγκ, ήταν καλά παιδιά, με μυαλό στο κεφάλι και με στόχους. Εμένα γυάλιζε λιγάκι το μάτι μου, πράγμα που μου βγήκε σε καλό, γιατί το τρίτο παιδί συχνά έχει περισσότερες ελευθερίες (Πειστήριο 2). Αλλά κανέναν απ' τους τρεις μας δεν ήταν λουφαδόρος. Έπρεπε να κουρεύουμε το γκαζόν σε εκείνο τον κήπο που ήταν σαν γήπεδο του γκολφ και να φτυαρίζουμε το χιόνι απ' τον δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι, που είχε μήκος διαδρόμου προσγείωσης. Τα καλοκαίρια κάναμε διάφορες δουλειές: Κουρεύαμε ξένους κήπους και δουλεύαμε σε μεταφορικές εταιρείες, κουβαλώντας έπιπλα. Ο μπαμπάς ήθελε να παίρνουμε καλούς βαθμούς και μας ενθάρρυνε να παίζουμε χόκεϊ και αμερικανικό ποδόσφαιρο για να αποκτήσουμε ανταγωνιστικό πνεύμα, πράγμα που ασφαλώς πέτυχε, σε ό,τι με αφορά. Ξέραμε πώς να δέσουμε μια γραβάτα, πώς να φερθούμε στα πάρτι της μαμάς και πώς να κάνουμε τις αταξίες μας διακριτικά, ώστε να μην το μάθει ο μπαμπάς. Γιατί αν το μάθαινε, το πληρώναμε ακριβά.

Όταν ήρθε η ώρα να πάω στο γυμνάσιο, ικέτεψα τον πατέρα μου να με αφήσει να πάω σε ιδιωτικό σχολείο. Δεν είχα ζηλέψει τον Χάρρυ Πότερ (τότε δεν είχαν γραφτεί ακόμα αυτά τα βιβλία), απλώς μου φαινόταν ότι θα ήταν ωραία εμπειρία. Οι ιατρικές ικανότητες του μπαμπά είχαν μεγάλη ζήτηση, οπότε ήξερα ότι τα δίδακτρα δε θα επιβάρυναν ιδιαίτερα τον προϋπολογισμό της οικογένειας. Εκείνος το δέχτηκε με έναν αναστεναγμό, κι έτσι πήγα στη Thayer Academy, και φορούσα σακάκι και γραβάτα και χασκογέλαγα με τα άλλα παιδιά στον εκκλησιασμό κάθε Δευτέρα. Έπαιρνα αξιοπρεπείς βαθμούς, έριχνα κουτουλιές στα γήπεδα του χόκεϊ και του ποδοσφαίρου, γυρνούσα με τα κορίτσια τα Σαββατοκύριακα και έπινα πολλές μπίρες με την παρέα των στενών φίλων μου.